

manden har herefter henstillet, at samtlige kommunalbestyrelser og kommunale bevillingsnævne gøres bekendt med disse.«

III. Landsbevillingsnævnets praksis.

Forinden landsbevillingsnævnet i det følgende mere konkret skal gennemgå de af landsbevillingsnævnet i årenes løb afsagte kendelser og dermed den af landsbevillingsnævnet udøvede prøvelse af de kommunale bevillingsmyndigheders afgørelser, skal man indledningsvis fremhæve følgende mere generelle forhold.

Det kan efter landsbevillingsnævnets opfattelse ikke afvises, at der hos kommunerne – i den første tid efter lovens ikrafttræden – har været nogen usikkerhed med hensyn til den nye lovs sigte, og at man i nogle kommuner har lagt mere vægt på lovens tilkendegivne erhvervsmæssige liberalisering og i mindre grad på de ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn, som loven fortsat tilsigtede varetaget.

Dette forhold har fundet udtryk i enkelte udtalelser, som er fremsat over for landsbevillingsnævnet i forbindelse med behandlede ankesager. I en udtalelse fra bevillingsnævnet i en større købstad hedder det således, at den ved beværterloven af 1970 ophævede antalsbegrænsning naturnødvendigt havde givet en liberalisering og bevirket, at der i byen var sket en betydelig udvidelse af alkoholbevillingernes antal. Denne udvikling havde nu gjort det klart for bevillingsnævnet, at det var tvingende nødvendigt, at man fandt frem til en saglig afgrænsning af tildelegerne af spiritusbevillinger, således at man i højere grad kunne tilgodese miljø-mæssige og ædruelighedsmæssige hensyn.

For at kunne besvare den af handelsministeriet fremsatte anmodning om en nærmere redegørelse for lovens virkninger m. v. har landsbevillingsnævnet anset det for nødvendigt i en udførlig beretning nærmere at redegøre for den af landsbevillingsnævnet fulgte praksis i ankesager siden restaurationslovens ikrafttræden den 1. april 1970 og indtil 1. april 1976. Der henvises til den vedlagte beretning af 6. maj 1976.

Beretningen omfatter 168 kendelser i sådanne ankesager. Sagerne er geografisk meget ujævnt fordelt. København tegner sig for 10 ankesager. I øvrigt ligger antallet fra

1 til 11 pr. amt på øerne og fra 2 til 36 i de jyske amter.

I 72 kendelser har landsbevillingsnævnet stadfæstet de lokalt givne afslag, medens man i 96 tilfælde har omgjort de trufne afgørelser og givet den ansøgte alkoholbevilling. Af disse 96 tilfælde af omgørelser er 37 resulteret i, at landsbevillingsnævnet har givet en generel alkoholbevilling uden begrænsning, medens der i de resterende 59 tilfælde er givet alkoholbevillinger med forskellige begrænsninger – ølbevillinger, tidsbegrænsede bevillinger, bevillinger til en begrænset personkreds samt forskellige andre former for begrænset udskænkingsret.

Endelig skal det sammenfattende anføres, at det samlede antal nye alkoholbevillinger som foran nævnt (side 8) i årene 1970–74 udgjorde 1828. De af landsbevillingsnævnet trufne afgørelser var i samme tidsrum ca. 100, og heraf resulterede 50 pct. af sagerne i meddelelse af bevillinger. De af landsbevillingsnævnet givne bevillinger udgør således i de nævnte år en lille brøkdel af det samlede antal bevillinger. Endvidere kender landsbevillingsnævnet selvsagt ikke tallet på de lokalt behandlede ansøgninger, der er afslået lokalt og ikke indbragt for landsbevillingsnævnet.

De i lovens forarbejder og i handelsministeriets cirkulære af 6. april 1970 indeholdte retningslinjer for lovens administration er holdt i så almindelige vendinger, at der selvsagt må herske stor tvivl hos de bevilgende myndigheder både på lokalt og på centralt plan om, hvad disse hensyn indebærer i de konkret behandlede sager.

Landsbevillingsnævnet har allerede tidligere i anden anledning – jfr. landsbevillingsnævnets skrivelse af 1. februar 1975, handelsministeriets j. nr. 276-82-73 – henstillet til ministeriets overvejelse, om der måtte være anledning til – med henblik på en kommende lovrevision eller eventuelt i et cirkulære med udgangspunkt i restaurationslovens § 14 – at overveje en nærmere præcisering af de momenter, der – ved siden af de lovbestemte udelukkelsesgrunde – kan tages i betragtning som grundlag for bedømmelsen af en foreliggende ansøgning om alkoholbevilling. En sådan vejledning er vel delvis givet i handelsministeriets cirkulære af 4. marts 1974, men – bortset fra den specielle baggrund for nævnte cirkulære – kan det an-